

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ULTIMELE ZILE ALE ULTIMULUI ȚAR (II) (Ekaterinburg 17 aprilie-17 iulie 1918)

Dr. Augustin ȚĂRĂU*

În primele zile ale lunii iulie 1918, starea de lucruri din conacul Ipatiev se va schimba radical, odată cu numirea lui Yakov Mihailovici Yurovsky¹ ca nou comandant al „casei cu scop special”. Prima măsură luată de acesta a fost să-i destituie din funcțiile avute pe comandantul obiectivului, Aleksandr Dmitriev Avdeev, și pe adjunctul lui, Aleksandr Mihailov Moșkin, ultimul fiind și arestat. Apoi i-a eliberat din serviciul de pază interioară pe gardienii-muncitori de la fabrica Zlokazov, cei cazați la ultimul etaj al clădirii, trimițându-i înapoi la muncă, după care i-a evacuat din casa Popov și pe gardienii-muncitori de la fabrica Sysert, pe care i-a păstrat însă pentru paza exterioară a obiectivului. Deși Yurovsky a preluat de la Avdeev camera nr. 6, el n-a petrecut decât o zi în ea, preferând confortul de la hotelul „America” din oraș, în odaie cazându-se adjunctul său, ucraineanul Grigory Petrovici Nikulin². De altfel, la același hotel își stabilise birourile și serviciul de securitate (CK) al regiunii Ural.

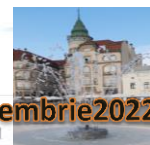
Pentru a face lumină în legătură cu această locație și cu destinația ei, echipa de anchetă constituită de Nikolai Sokolov a interogat între 18-26 februarie 1919 și patru dintre cameristele hotelului. Martora

¹ Yakov Mihailovici Yurovsky (*Yankel Khaimovici Yurovsky*, n. 1878-d. 1938), revoluționar bolșevic, ofițer de securitate (CK), a condus execuția familiei țariste. S-a născut la Kainsk (Kuibâșev), provincia Tomsk (Siberia), acolo a urmat școala elementară și apoi cea meșteșugărească. În 1905 s-a alăturat mișcării revoluționare, la început activând în organizația socialistă și antisionistă BUND (Uniunea Generală a Muncitorilor Evrei din Lituania, Polonia și Rusia), iar apoi în cea bolșevică, la îndemnul prietenului și tovarășului său Iakov Mihailovici (*Moiseevici*) Sverdlov. S-a stabilit la Berlin, unde s-a convertit la lutheranism, dar în 1912 s-a întors în Rusia, a fost arestat și trimis cu domiciliu forțat în regiunea Tomsk. Și-a ales reședința la Ekaterinburg, unde și-a deschis un atelier fotografic, servindu-i deopotrivă atât pe bolșevici, la fabricarea pașapoartelor, cât și jandarmeria, la fotografierea suspectilor și arestaților.

În 1916 a fost încadrat ca paramedic la un spital militar local, unde a devenit agitator printre soldați, iar după Revoluția din februarie 1917 și-a vândut atelierul fotografic și cu banii obținuți a organizat tipografia bolșevică „Muncitorul din Urali” (*Уральский рабочий*). În aprilie 1917 a fost cooptat în Comitetul Central al Bolșevicilor din Ekaterinburg, a pregătit delegația pentru conferința pan-rusă, convocată de Lenin pe 24 aprilie, unde a fost elaborat planul viitoare revoluții bolșevice.

Ca plan secund, pentru eventualitatea unui eșec al loviturii de stat preconizate la Sankt Petersburg, urmau să fie declanșate revoluții în Urali, conduse de Sverdlov, la Tyumen, de Aron Aleksandrovici Solt, la Celyabinsk, de Samuil Moiseevici Zwilling (*Shmul Berk Movșev Tsviling*) etc. În acest sens a fost organizat un departament militar, condus de Filipp Isaevici Goloșcekin (*Șaia Ițikovici Goloșcekin*) și Yurovsky ca adjunct. Pentru înarmarea muncitorilor, au fost deturnate mai multe trenuri ce transportau armament și muniție pentru front. În 4 iulie 1918, Yurovsky a fost numit comandant al „casei cu scop special”, iar în această calitate a dus la îndeplinire decizia de execuție a familiei țariste, organizată de Sovietul Uralilor prin Goloșcekin și Efim Andreevici Solovyov, comisar de justiție al sovietului. Cf. *Marea Enciclopedie*. vol. 1, *Revoluție și război civil în Rusia 1917-1923*, Editura Tera, Moscova, 2008, p. 528. (*Большая энциклопедия. Революция и гражданская война в России: 1917-1923 гг.*, Москва: Терра, 2008. - Т. 1. - С. 528).

² Grigory Petrovici Nikulin (n. 1894-d. 1965), revoluționar, ziar de sobe. În 1915 a fost înrolat în armată și trimis pe șantierul de construcție a fabricii de praf de pușcă de la Kazan, un an mai târziu la șantierul de construcție a fabricii de dinamită de la Tavatuysky, iar în martie 1917 s-a înscris în PSDMR (bolșevic), devenind secretar al organizației bolșevice din fabrică. În iunie 1917 a fost trimis la cursuri de propagandă în Ekaterinburg, iar în februarie 1918 a fost cooptat în „Comisia Extraordinară a Regiunii Ural pentru luptă împotriva contrarevoluției și a speculei” și apoi adjunct al comandantului „casei cu scop special”, Yakov Yurovsky. A fost direct implicat în execuția familiei țariste. Cf. *Grigory Nikulin, șeful MUR în 1920-1921*, în „Petrovka 38. Gazetă Săptămânală”, nr. 9 (9610), din 20 martie 2018. (*ГРИГОРИЙ НИКУЛИН НАЧАЛЬНИК МУРА В 1920-1921 ГГ.*, în „ПЕТРОВКА 38. ЕЖЕНЕДЕЛЬНАЯ ГАЗЕТА”, ОТ 20 МАРТА 2018Г.)

A.N. Șveikina a declarat: „Am slujit circa 25 de ani ca menajeră în hotelul America, pînă cînd acesta a fost ocupat de bolșevici, la începutul lui iunie a anului trecut. După ocuparea hotelului, angajații, inclusiv eu, au rămas pe posturile lor. S-au stabilit în hotel Comisia Extraordinară și militarii unui *detașament de călăi*, soldați ai Armatei Roșii... La acele întâlniri, care erau importante (judecând după durata lor), au participat comisarii Beloborodov, Goloșcekin³, Ciuțkayaev și Yurovsky”⁴.

În ce privește proveniența „detașamentului de călăi” și circumstanțele în care a fost el adus în Ekaterinburg, la întrebarea: „De unde au venit cei zece oameni care au alcătuit noua gardă internă?”, arestatul Anatoly Aleksandrovici Yakimov, fost gardian-muncitor în dispozitivul de pază interioară și apoi în cea exterioară, a declarat: „În acel moment Yurovsky (în prima zi de la sosirea lui ca nou comandant al casei Ipatiev) l-a întrebat pe Medvedev despre cine făcea gardă la posturile interioare 1 și 2. A aflat că acei gardieni sunt dintre cei mai «privilegiați» ai echipei lui Avdeev, la care Yurovsky a spus: «Deocamdată rămân acești gardieni pe acele posturi și apoi voi cere pentru ele alți oameni de la Comisia de Urgență» (...) Într-adevăr, în câteva zile acești oameni, trimiși de Comisia de Urgență, au și ajuns la casa Ipatiev. Au fost zece persoane. Bagajele le-au fost aduse cu caii. Nu cunosc cine le era șef, dar toată lumea a știut că acești oameni au fost aduși în grabă de la hotelul America”⁵. Atât el, cât și alți doi foști gardieni, Pavel Medvedev și Proskuryakov, acum arestați și ei, au mărturisit că noii veniți ar fi fost „letoni”.

Cu toate acestea, martorul Yakimov va pomeni în cursul interogatoriului un detaliu interesant legat de originea etnică a noilor soldați aduși să înlocuiască fosta gardă locală și să asigure paza interioară a obiectivului. „Gardienii maghiari dispăruseră cînd am ajuns noi la casa lui Ipatiev – a punctat el – Paza era alcătuită din muncitori de la uzina Sysert și muncitori de la diverse alte fabrici, precum: Makarov, Yatis și Monetărie. Lucrătorii de la Sysert au rămas cînd am ajuns noi, dar restul muncitorilor au plecat imediat” – a mai adăugat, făcînd referire la reorganizarea decisă de noul comandant Yurovsky. Același martor mai amintește și despre gardianul Rudolf, „prizonier austriac”, care a rămas pe mai departe cazat în casa Ipatiev⁶.

Istoricul rus Ivan Plotnikov lămurește această dilemă făcînd apel la argoul vremii, uzitat în largă măsură de populația Rusiei pentru a-i nominaliza pe nelegiuții și pe răufăcătorii notorii, insensibili și incorijibili, și în general pe cei în stare să ucidă cu sânge rece. La fel după cum în vechime rușii îi numeau pe toți străinii cu apelativul „nemeț”, în contextul politic și militar tulburat de prăbușirea Rusiei țariste și instaurarea regimului comunist, oamenii ajunseseră să-i asocieze pe letoni cu toți asasinii bolșevici care

³ Filipp Isaevici Goloșcekin (*Șaia Ițikovici Goloșcekin*, n. 1876-d. 1941), revoluționar, lider bolșevic, președinte al Comitetului Executiv al Partidului Comunist Bolșevic (PCB) din provinciei Samara, secretar al Comitetului Regional Kazah al PCB, luptător pentru restabilirea puterii sovietice în Urali și Siberia în vremea războiului civil, principalul vinovat al foametei din Kazahstan (1932-1933), membru al Comitetului Central al PCB (1927-1934), executat la 28 octombrie 1941 și reabilitat în 1961. Cf. *Marea Enciclopedie*. vol. 1, *Revoluție și război civil în Rusia 1917-1923*, Editura Tera, Moscova, 2008, p. 447. (*Большая энциклопедия. Революция и гражданская война в России: 1917-1923 гг.*, Москва: Тера, 2008. - Т. 1. - С. 447).

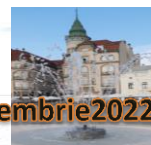
A absolvit școala de stomatologie din Riga, în 1903 s-a înscris în Partidul Social-Democrat Muncitoresc din Rusia (PSDMR), a activat la Sankt Petersburg, Kronstadt, Sestroretk și Moscova și a participat la Revoluția din 1905-1907. În 1907 a fost membru al Comitetului Executiv al PSDMR din Sankt Petersburg, iar apoi al celui din Moscova. În 1909 a fost arestat și exilat în ținutul Narym, în nordul districtului Tomsk (Siberia), de unde a evadat un an mai târziu. În 1912 a participat, ca delegat al organizației din Moscova, la Conferința PSDMR ținută la Praga, apoi a fost din nou arestat și exilat în orașul Turinsk, provincia Tobolsk (Siberia), de unde a evadat în decembrie 1912. În anul următor a fost iarși arestat și exilat în regiunea Turukhansk (Siberia), unde l-a găsit Revoluția din februarie 1917.

„A devenit un neuroastenic constant și devine mizantrop, cu o bună atitudine față de oameni, în general, dar față de oameni obișnuiți este greșos de pretențios, de pildă cu o persoană oarecare cu care intră în contact. Ca urmare atîtă conflicte cu toată lumea... se îndobitocește, creează situații insuportabile pentru propria-i existență. Păcat că aproape nu mai are legături personale cu nimeni” – așa îl caracteriza fostul său tovarăș de exil, Iakov Mihailovici (*Moiseevici*) Sverdlov, viitor prim și unic președinte al Secretariatului Comitetul Central al PCB (1919), precum și unul dintre factorii decizionali ai execuției familiei țariste. Cf. *Casa execuției. Interviu cu investigatorii V.N. Solovyov și L.A. Anninsky*, în „Demnitatea. Revistă socio-politică, nr. 1/2008. (*Интервью следователя В. Н. Соловьёва и Л. А. Аннинского Расстрельный дом*, în „Достоинство : Общественно-политический журнал”, No. 1/2008).

⁴ Nikolai Alekseevici Sokolov, *Asasinarea familiei țarului*, Editura Slovo, Berlin, 1925 (Соколов Николай Алексеевич, *Убийство царской семьи*, Издательство: Слово, Берлин, 1925), p. 174.

⁵ Nikolai Alekseevici Sokolov, *Asasinarea familiei țarului*, Editura Slovo, Berlin, 1925 (Соколов Николай Алексеевич, *Убийство царской семьи*, Издательство: Слово, Берлин, 1925), p. 175.

⁶ Arhiva Federației Ruse, *Asasinarea familiei regale. Protocolul de interogatoriu al gardianului de securitate Anatoly Yakimov*, F. 1837. Op. 2. D. 8. L. 105-108 (ГАРФ, *Из инструкции команде Дома особого назначения по охране царской семьи Май 1918 г.*, Ф. 1837. Оп. 2. Д. 8. Л. 85-108).

terorizau populația, deoarece primele detașamente de securitate (CK) folosite în mod obișnuit în scopuri punitive de puterea bolșevică, pentru anihilarea fizică a oricăror opozanți, au fost alcătuite din letoni. Mai târziu compoziția etnică acestor „plutoane ale morții” s-a diversificat și ele au început să fie alcătuite din foști prizonieri de război maghiari, germani și austrieci. Cu toate acestea, etnonimul leton s-a metamorfozat în „nomina odiosa” și a încorporat în conținutul său categoria largă a forțelor bolșevice de represiune. Așadar, nu întâmplător au fost etichetați cu peiorativul „letoni”, adică torționari, și membrii noii gărzi instalate de Yurovsky în casa Ipatiev⁷.

Demonstrația este verificată și de spusele martorului Yakimov care a mai declarat că: „Dintre cei care au sosit, cinci nu erau ruși, iar cinci erau ruși. Afirm categoric că cinci dintre ei erau chiar ruși, ei, acești cinci, erau toți cu adevărat ruși și vorbeau rusă. Restul celor cinci nu erau ruși, deși în aparență vorbeau rusa, dar o vorbeau prost. Unul dintre ne-ruși se numea Ajax – a precizat anchetatul, după care a adus detalii referitoare la uniforme militare purtate de așa numiți „letoni”, care erau complet diferite de cele rusești – Acest Ajax a purtat, după cum îmi amintesc, o jachetă neagră, pantaloni și cizme negre. Pe cap, îmi amintesc bine, purta bonetă de jocheu (fără cozoroc) cu nasturi deasupra. Nu pot descrie semnele celorlalți non-ruși. Unii dintre ei erau îmbrăcați în jachete, alții în tunici; toți purtau cizme și niciunul nu purta bocanci; unul purta molitere pe picioare, iar restul în pantaloni”⁸.

Apoi martorul i-a pomenit din nou pe maghiari, atunci când anchetatorul a insistat să lămurească originea etnică a asasinilor: „Din anumite motive, i-am numit letoni pe toți acei oameni sosiți de la hotelul America. I-am numit letoni pe ne-ruși, pentru că nu erau ruși. Dar dacă erau cu adevărat letoni, nici unul dintre noi nu știa. Este foarte posibil să nu fi fost letoni, ci de exemplu maghiari. Printre noi, toți acești 10 oameni, inclusiv cei cinci ruși, erau numiți pur și simplu letoni” – a mai precizat Yakimov⁹.

Stăruința investigatorului era motivată de aflarea unei inscripții scrâjelite pe peretele terasei, unde funcționase postul nr. 6 de pază al casei Ipatiev, cu următorul conținut: „Nr. 6. Vergaş Karau... 1918.VII/15” (*Nº 6. Вергаш кару... 1918.VII/15*) – scris în rusă, dar pentru că autorul inscripției s-a încurcat la cuvântul „gardian” (*караул*), a rescris mesajul în limba sa maternă – „Vergás András 1918.VII/15 eörsegen”, adică «Vargási András, 15 iulie 1918, gardian». Această probă era importantă nu numai pentru identificarea etniei ucigașilor, ci și pentru că inscripția a fost făcută cu o zi înainte de săvârșirea regicidului, ceea ce poate da de înțeles că santinela cu pricina cunoștea ce avea să urmeze și ca atare a dorit să-și immortalizeze numele alături de grozavul eveniment. De asemenea, un alt criminalist găsisese în curtea conacului un fragment de scrisoare adresată unei anume „Terezocska” (*Терезочки*), scrisă în ungurește de către un fost gardian în primăvara anului 1918¹⁰.

În consens cu ipoteza verificată de anchetatori se poziționează și notele consemnate în jurnalul personal de către țarul Nicolae al II-lea în ultimele sale zile de viață. Astfel, în 12 iulie 1918, monarhul menționa: „Se aude constant trecând artileria, infanteria și cavaleria în această săptămână. De asemenea trupele care mășăluiau cu muzică, de două ori, se pare că erau prizonierii austrieci care se opun cehilor, foștii noștri prizonieri, care mășăluiesc cu trupe prin Siberia și nu sunt departe de aici”¹¹. Istoricul maghiar Gyóni Gábor este de părere că țarul ar fi vrut să spună că acei mercenari care mășăluiau pe ritm de fanfară erau „echipați în uniformă austro-ungară”, adică ar fi fost unguri, deoarece o serie de detașamente alcătuite din foști prizonieri maghiari bolșevizați au luptat alături de trupele Armatei Roșii pe fronturile din Urali și Amur¹².

Ancheta condusă de Nikolai Alekseevici Sokolov n-a reușit să elucideze până la urmă misterul țesut în jurul plutonului de execuție a familiei țariste, dată fiind întorsătura evenimentelor militare din

⁷ Ivan Plotnikov, *Despre echipa de asasini ai familiei țariste și componența sa națională*, în „Ural”, nr. 9/2003. (Иван Плотников. О команде убийц царской семьи и ее национальном составе, în „Урал” 2003, 9).

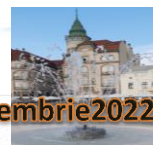
⁸ Arhiva Federației Ruse, *Asasinarea familiei regale. Protocolul de interogatoriu al gardianului de securitate Anatoly Yakimov*, F. 1837. Op. 2. D. 8. L. 105-108 (ГАРФ, Из инструкции команды Дома особого назначения по охране царской семьи Май 1918 г., Ф. 1837. Оп. 2. Д. 8. Л. 85-108).

⁹ Arhiva Federației Ruse, *Asasinarea familiei regale. Protocolul de interogatoriu al gardianului de securitate Anatoly Yakimov*, F. 1837. Op. 2. D. 8. L. 105-108 (ГАРФ, Из инструкции команды Дома особого назначения по охране царской семьи Май 1918 г., Ф. 1837. Оп. 2. Д. 8. Л. 85-108).

¹⁰ Nikolai Alekseevici Sokolov, *Asasinarea familiei țarului*, Editura Slovo, Berlin, 1925 (Соколов Николай Алексеевич, *Убийство царской семьи*, Издательство: Слово, Берлин, 1925), p. 176.

¹¹ Arhivele Federației Ruse, *Culegere de documente legate de asasinarea împăratului Nicolae al II-lea și a familiei sale - Din jurnalul lui Nicolae II*, f. 640. Op. 1. D. 326. L. 55-93 (ГАРФ, Сборник документов, относящихся к убийству Императора Николая II и его семьи - Из ДНЕВНИКА НИКОЛАЯ II, Ф. 640. Оп. 1. Д. 326. Л. 55-93).

¹² Gyóni Gábor, *A círi család kivégzésének magyar vonatkozásai*, în „Russtudies”, din 30 septembrie 2018.

Siberia în favoarea bolșevicilor. De abia după aproape patru zeci de ani, un anume Johann P. Meier, fost prizonier austriac și apoi angajat al Cartierului Militar Bolșevic din Urali, a publicat pe 25 august 1956, în gazeta vest-germană „7 Tag”, articolul intitulat „Lista nominală a echipei cu «misiune specială» din Casa Ipatiev”. El afirma că a fost prezent în casa Ipatiev în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918, când a avut loc asasinatul, și că a primit documentul de la un „necunoscut” cu rang înalt, pe nume A. Mebius, în ajunul execuției și că acesta „le-a vorbit membrilor echipei «letonilor», dar nu în rusă, ci într-o limbă necunoscută martorilor, o limbă de neînțeles”.

Lista „echipei speciale” include următoarele nume: Gorvat Laoisz, Fiser Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Nad Imre, Grinfeld Viktor, Vergazi Andreasz, apoi, separat, trei nume rusești: Vagamov Szerge(j), Medvegyev Pav(el), Nyikulin. La urmă, în partea de jos a paginii, era trecut numele „șefului” Jurovski(j). Acestea, transcrise, ar putea fi: *Horvát Lajos, Fischer Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Nagy Imre, Grinfeld Viktor, Verhas András*, iar separat: *Sergei Vagamov, Pavel Medvedev, Nikulin*, iar în final *Yurovsky*. Numele primelor șapte persoane sunt fără tăgadă ungurești¹³.

Deși o serie de istorici ruși neagă autenticitatea informației, enigmaticul Mebius a existat cu adevărat și a ocupat în 1918 postul de comisar în cadrul Regiunii Militare Ural, iar o altă listă, întocmită și semnată de Yurovsky, descoperită de istoricul Ivan Plotnikov în arhivele rusești confirmă întru totul cele publicate de Meier: „Comitetul Revoluționar de la Ekaterinburg; Sovietul Deputaților Muncitorilor și Soldaților; Sediul Revoluționar al Raionului Ural; Comisia Extraordinară – Listă. Forțele speciale din Casa Ipatiev – Regimentul 1 Pușcași Kamișl: comandant Horvat Laons (*Горват Лаонс*); Fișer Anzelm (*Фишер Анзелм*); Edelstein Izidor (*Эдельштейн Изидор*); Nagy Imre (*Над Имре*); Grinfeld Victor (*Гринфельд Виктор*); Vergazi Andreas (*Вергази Андреас*) – Com. Regională: Vaganov Serghe (*Ваганов Серге*); Medvedev Pav. (*Медведев Пав*); Nikulin (*Никулин*); Orașul Ekaterinburg, 18 iulie 1918, Șeful CK Yurovsky”¹⁴.

O cercetare mai profundă a întreprins istoricul Gyóni Gábor. El a descoperit că santinela care a lăsat inscripția ungurească pe peretele terasei conacului Ipatiev este una și aceeași persoană care apare și în lista lui Meier cu numele Vergazi Andreasz. A mai găsit urme ale acestui personaj și în Ekaterinburg. Astfel, în registrele prizonierilor de război, întocmite la Ekaterinburg pe baza recensământului din 1921, este menționat un anume Verhas (Vergas?) András: născut la Budapesta, de 32 de ani, de naționalitate ungar, cu diplomă de „mecanic-tehnic”. Se pare așadar că este unul dintre ungurii care cu siguranță nu s-a mai întors acasă din Rusia după 1921.

Din comparația documentelor și a mărturiilor reiese limpede că echipa morții a fost alcătuită din 7 unguri + 3 ruși, dintre cei cazați la hotelul „America” pe 4 iulie 1918.

*

Prezența lui Nagy Imre pe listă a dat naștere unui mare număr de ipoteze. Mai mulți istorici ruși afirmă că acel Nagy Imre, de pe listă, nu este altul decât premierul martir al Revoluției maghiare din 1956 (de pildă V.A. Viner, V.A. Kozlov, iar în Ungaria binecunoscutul E. Radzinskij). Într-adevăr, Nagy Imre se afla în Rusia în acea vreme, în 1918 s-a aflat chiar în Siberia, iar în septembrie a fost făcut prizonier de Legiunea cehoslovacă. În principiu, e posibil să se fi găsit la Ekaterinburg în iulie 1918, dar asta nu e decât o presupunere deocamdată. Nu există dovezi clare că acel Nagy Imre, din Casa Ipatiev și din plutonul de execuție, este aceeași persoană cu cea a viitorului premier, mai ales dacă ne gândim la frecvența acestui nume.

Desigur, ar fi bine de știut unde s-a aflat Nagy Imre în perioada 4-18 iulie 1918? Ar fi bine să cunoaștem și soarta celorlalți și dacă mai sunt urme, în Rusia sau Ungaria, despre următorii participanți: Horváth Lajos, Fischer Anzelm, Edelstein Izidor, Fekete Emil, Grinfeld Viktor, Verhas András? Un indiciu firav ne oferă mărturia lui Iurovski din 1934, care spunea că, deși nu-și mai amintea numele lor, auzise că doi dintre „letoni” locuiau la Moscova.

Cât despre „înhumare”, nu este clar dacă și ungurii au participat. Potrivit lui Iakimov, apoi Iurovski, împreună cu trei „letoni”, au urcat în camionul care transporta cadavrele, iar alții doi – cu certitudine „nu ruși” – au început să distrugă urmele de sânge și de alte resturi umane. Iakimov le și descrie fețele: unul, „tânăr, cu ochelari, celălalt, tot tânăr, în jur de 22 de ani, blond”. Prezența lui Meier este astfel cu certitudine confirmată.

¹³ Gyóni Gábor, *A cări család kivégzésének magyar vonatkozásai*, în „Russtudies”, din 30 septembrie 2018.

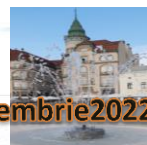
¹⁴ Ivan Plotnikov, *Despre echipa de asasini ai familiei țariste și componența sa națională*, în „Ural”, nr. 9/2003. (Иван Плотников. *О команде убийц царской семьи и ее национальном составе*, în „Урал” 2003, 9).

Cetatea Cavalerilor

La multi ani -2023 !

Nr. 12 (28) Decembrie 2022

În literatură mai circulă și opinia cum că ungurii care au participat la înhumarea trupurilor ar fi fost apoi împușcați. Culmea este că la 8 kilometri de Ganina Iama, într-un puț de mină au fost descoperite cinci cadavre îmbrăcate în uniforme austro-ungare. Va să zică, „letonii”, care sosiseră pe 4 iulie, au dispărut și nu i-a mai văzut nimeni. Mai târziu, Iurovski a declarat că, după execuție, ei au fost trimiși direct pe front.